

Örökség

Lágy részeit az angyalok lerágták:
meszes-fehér koponyaként borul
reánk az égbolt, és szemüregén
hol nap süt át, hol ólom-hold vonul;

élünk alatta, korhadó világban,
fogaiból bányászva érceket,
s nem tudjuk, hogy e koponya kié,
s nem sejtjük, hogy csak vágyak, érzetek

voltunk: Teremtőnk gondolatai,
míg élt, – de mára lecsupaszodott
Tejút-gerince, s éles csontszilánkok
a foszfor-villogásu csillagok;

s agyveleje, mely szétfolyt, elrohadt,
hajnalban a talajból felszivárog, –
eltévedünk ködgomolyaiban,
s érezzük: örököltük e világot;

élősködünk, s nemcsak mi, ámde fenn
az angyal-regimentek is, – miénk lett
a bomló, édes, rég kihűlt tetem;
zabáljuk hát, míg át nem jár a méreg.

(A [Kormos István és Baka István versei](#) című kötetből.

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)